

Mellár Mihály : Trák írásos emlékeink

Összefoglaló

A tengeri népekről szóló dolgozat¹ azt bizonyítja, hogy a Mediterráneum, vagy egyiptomi magyarul Mede/Megye/Magyar-tenger keleti részének partjai mentén mindenütt magyarul beszéltek, Líbiától Egyiptomon, Palesztínán, Szírián, Török- és Görögországon át Toszkanáig. Akik nem hisznek a hieroglifás (egyiptomi, luwi, krétai), a hieratikus és vonalas írások magyar olvasatában, azok számára itt vannak az említett területeken, az ie. XII. század fordulójának emberpróbáló katasztrófáit túlélő utódnépek fonetikus, betűkkel írott nyelvemlékei.

Ezeket a magyar nyelvemlékeket nem lehet *'hiszem – nem hiszem'* alapon elintézni, de – belátom – tudomásul venni sem könnyű őket. Úgy tűnik mintha ellenkeznének az ésszerűséggel, pedig csak történelmi ismereteinkkel van baj ... Meg hagyományainkkal, hiszen azokban semmi sem utal déli, délkeleti kapcsolatokra – hallom a megjegyzést. Nincs is szó sehol sem arról, hogy ezek a magyarul beszélő, Magyar-tengeri utódnépek valaha is tömegesen bevándoroltak volna a Kárpát-medencébe, hagyományt vagy legendákat teremtve. Ezek a népek ott helyben beolvadtak a rájuk települő arab, zsidó, török, görög és olasz népekbe. A nyelvünk azonban emlékszik rájuk, csak mondandóját a nyelvészek ki- és megfordítják: behozatalnak nevezik azt ami a józan ész szerint csakis kivétel lehet. Meg kell csak nézni a (tengeri) hajózással és kereskedelemmel kapcsolatos szakkifejezéseinket (lásd a *Tengeri népek*-ben). A bennük fellelhető rendszer kizárja, hogy a szavak véletlenszerűen álltak volna össze, innen-onnan összehordott hulladékból. A csatlakozó angol nyelvi párhuzamot is figyelembe véve, kijelenthetjük, hogy a világmindenség kezdete óta még nem telt el annyi idő, hogy egy ilyen rendszer véletlenszerűen összeáljon. Ilyen rendszerek csak irányított fejlődés, szellemi értékről lévén szó: csak tudatos építkezéssel jöhet létre. Szedett-vedett anyagból minden részletében szervesen egymásba kapcsolódó felépítmény nem készülhet.

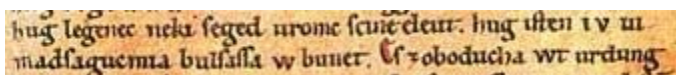
Hulladékból csak sufnikat lehet építeni, már pedig a magyar nyelv nem sufni. A világ összes nyelve között a legszilárdabb, gyökrendszere megingathatatlaná teszi. Íme, párezer éve már annak, hogy a minősziak, az egyiptomiak, a tengeri népek és utódnépek is eltűntek a történelem súlyesztőjében, de az írás amit maguk mögött hagytak ma is kristálytisza magyarsággal hirdeti azt a magas műveltséget amit létrehozta. Az itt olvasható szövegek nagyrésze sírfelirat, melyek nem csak egy egyént hanem egész népeket siratnak el, vannak közöttük két, sőt három nyelvű feliratok is, de egyik felirat sem szennyezett. Ez olyan *gigantikus unikális potenciál* amit nem *OK a fájl, fizikális, projekt, wellness* meg a többi *összeshoppingolt bóvlival infesztálni*.

Ezek a nyelvemlékek köteleznek, de ehhez előbb meg kellene ismerni őket.

Ezek az írások nagyon sok kérdést felvetnek, közöttük nem egy igen bizarr talány. A lyd, lyki, lemposzi feliratok gyakorúak a hellén műveltség klasszikusainak írásaival, sőt egy környezetből valók, azzal a különbséggel, hogy a görög gyökértelen, míg ezek az utódnépek több ezer éves gyökerekkel kötődnek a tájhoz. A görögök még sehol sem voltak a trójai háború idején, de Homérosz, ha beszélt az őslakosok nyelvét, Chioszban az őslakóktól hallhatott róla. Anakreon Teoszban, Herakleitosz Epheszoszban, Pítágorasz Számosz szigetén, Thalesz Miletoszban, Herodotosz Halikarnasszoszban beszélhették ezek a területek őslakóinak nyelvét. Euklidesz pedig egyenesen Alexandriában írja meg az Elemeket. Minden amit ezek a nagy nevek létrehozta a semmiből pattant ki, amíg a mellettük, közöttük, velük élő több ezer éves írásbeliséggel, könyvtárakkal (csak Alexandriában 700.000 tekerccsel!) rendelkező népektől csak az maradt fenn amit a föld elrejtett a „civilizált” szemiták és indo-európaiak elől. Elképzelhetetlen pontossággal és alaposággal dolgozott a „sors” azon, hogy egyetlen nagyobb szellemi termék se maradjon fenn még a görögök által is csodált Lyciai Szövetség (Lycian Union) után sem. A 23 városból álló Szövetség évente választott elnököt és más tisztségviselőket, és az önálló lüki nemzet, még ha perzsa, római illetve bizánci fennhatóság alatt is, túl élte jóval a IV. századi átkeresztelkedést olyannyira, hogy szentté avatott myrai püspökük névnapjáról, mi magyarok, a mai napig megemlékezünk. Igaz, hogy már nem sokáig, a Mikulás is elűzletiesedett, és mára már szinte teljesen kiszorította a vörösbe öltöztetett, ősz szakállú kereskedelmi utazó.

Ezek a kőbe vésett szövegek mind ugratásos módszerrel íródtak: a vésnök elhagyta az értelmezéshez nem nélkülözhetetlen magánhangzókat, kihasználva a magyar nyelv magánhangzókat harmonizáló tulajdonságát. A két nyelvű feliratok görög szövegeire ez a módszer használhatatlan, ezért ott rövidítéseket használt a vésnök, pl. κ-t írt a και (és) helyett. Senkinek eszébe se jut emiatt kétségbe vonni a görög olvasatot. A magyarul beszélő „értelmiség” az más ... de itt bajba vannak, mivel a Xanthoszi Kétnyelvű Kőoszlop utóiratában a szavak felének (50%!) minden kiejtett hangját lejegyezte a vésnök. Ennek a szövegnek magyar voltát már nem lehet letagadni, csak elhallgatni.

¹ Megjelent a Mikes International 2012. április-júniusi számában.

Pray-codex két sora (nem az első kettő amit már mindenki hallásból ismer), tessék gyorsan elolvasni és mai magyarra fordítani! Meg van? Ha így nem megy, próbálkozzunk meg az átíratával (transzliteráció), melyet Sajnovics János készített a magyar nyelv ismeretében és feltételezésében:

hug legenece neki seged uromc fcine eleut. hug iften iv uimadlagucmia bulfaffa w bunet. Efzoboducha wt urdung

Ha nem sikerülne minden szót azonnal megérteni, akkor is a néhány felismert szó arra készítetne bennünket, hogy kísérletezzünk és ha a szöveg magyar, előbb-utóbb rájövönénk a helyes olvasatra. Ha a szöveg nem magyar, akkor pedig kár a gőzért, egy idegen nyelvű szöveget semmilyen transzliteráció nem magyarít meg. Itt azonban a sejtés helyesnek bizonyult és így már a magyar nyelv hangkészletének megfelelő, egykori olvasat is kikövetkeztethető:

hugy lęgyenek neki seged Uromk szinę eleüt Hugy Isten iü vimádságok miá bulcsássá ü bűnét! Ęs szobodohha üt ürdüing

Most pedig itt van egy részlet a *Xanthoszi Kétnyelvű Kőoszlop utóiratából* Melchert professzor átíratában, aki egy szót sem beszél magyarul, nem ismeri az ugratásos írásmódot, aki a betűk hangértékeit a görög és arameus nyelv alapján határozta meg és a lyki nyelvet *a priori* az indo-európa nyelvek családjába helyezte:

sb irt e: mezire im a: sabad i: mr K Kdipe: sebe: pas bānat ri: s lati: xu stte di

Az a magyar anyanyelvű aki nem veszi észre a magyar szavakat az előbbi sorban az nagyon megtanult politikailag korrektül látni, ha pedig nyelvész az illető, akkor a tetejében még süket is meg vak is. Neki ajánlom az alábbi *La Fontaine* mesét, abban a reményben, hogy megérti a tanulságát. Előbb azonban lássuk a lüki szövegnek a mai magyar nyelv hangjainak megfelelő (nagybetűkkel) és a kihagyott magánhangzók pótlása (kisbetűk) utáni átírását (NB **átírás!**, transzliteráció, nem tolmácsolás):

SeBő ÍRT E: MEZŰRE ÍM A': SZABAD Ű: MÁR KI KeDŰBE': SEBBE: PAS BĀNAT RÍ: S LÁTI: GYÓ SötÉTTE' DŰ'

És akkor jöjjön az *á La Fontaine* mese:

A kígyók elhatározták, hogy összehoznak egy szimfónikus zenekart, de nem ám akármilyen szedett-vedett bandát. Mindenki FaSzol és azonnal kizáratik aki nem a politikailag egyedül korrekt Szi-hangon játszik, szigorúan fu-molban, ahogyan azt fuRagulya annak idején lekótázta. Az ütemet az eddigi Dá-Dá (a régi skálában: Dó) dobogás helyett ezentúl a Szi-Szi yenkish változata, a yeSS-yeSS ütemes lihegése szolgáltatja, esetleg a nyelv ide-oda csisszantása a nagyobb kígyók hátsó felén. A zenekar védnöke Bach. No, nem a zeneszerző, hanem Sanyi, Ferenc Jóska embere. A zenekar példáján felbuzdulva, kígyóországban minden egyhangon peng, pontosabban pang. A közönség a performance iránti elragadtatásában – taps helyett – szíve szakadtáig sziszeghet.

Dehogy szíszeg, a magyar értelmiség általában olyan jól tréningezett, hogy akkor sem hinné el, hogy az anatóliai feliratok magyar nyelvi emlékek ha a lykök, lydök, károk, stb. mai magyar helyesírással írtak volna, mindaddig amíg arra hivatalos helyről rá nem bólintanak. Nem arról van szó, hogy a magyar értelmiségiek közül senki sem látott még ilyen feliratot, hanem arról, hogy tilos észrevenni bennük a magyar szavakat. Itt van például Simon Zsolt *Trója az anatóliai nyelvészet tükrében* című négy oldalnyi cikke a trójaiak szövetségeseiről, két oldalnyi hivatkozással. Feltételezve, hogy a hivatkozott tanulmányok egyikébe-másikába a szerző belenézett, elképzelhetetlennek tartom, hogy ne vette volna észre – még az önkényes szavakba tördelés ellenére is – a kirívóan magyarul hangzó szavakat. A tréning tiltja, hogy ezekbe belekóstoljon, de betévedt a vetésbe, az internet világába ... és most ha hallgat a belhoni pályafutás érdekében, akkor előbb-utóbb neveltség tárgya lesz a külvilág szemében: egy régészet-assziriológia-elméleti nyelvészet szakos, aki nem ismeri fel az anyanyelvén írt szövegek garmadát, vagy fordítva, – a 22-es csapdája.

Ha Simon Zsolt nem is lát magyarul, azért mégis a segítségünkre van: rámutat arra, hogy mennyi rengeteg anatóliai magyar szöveg vár még elolvasásra. Mivel a lyki és lyd nyelvi emlékek 100%-ig magyarnak bizonyultak, így a velük „rokon” pláik (blachok?), dardánok, károk nyelve is magyar. Továbbá: a „lykök pedig, amint ez közismert, egy luvi dialektust beszéltek!” és mivel a „trójaiak nyelvéről ma már nagy valószínűséggel állíthatjuk, hogy luvi volt” így rá hivatkozva állíthatjuk, hogy a trójaiak magyarul beszéltek. Történelmük a luvi szövegek olvasataival, az eddigi tolmácsolás, belemagyarítás helyett, tényekre

fog támaszkodni. Még az is kiszülhet, hogy a *fa ló-maly* (öblös üreg a lóban) körüli legándának alapja egy katasztrófális földrengés okozta *fal-omál* (omlás) félrefordítása, vagyis az ömlesztett szöveg rosszul sikerült szavakba tördelése! Micsoda blamázs lenne kőbe vésett bizonyítékokat találni arra, hogy már akkor is egyeseek, pl. a nagy Homérosz, elfelejtették megjelölni a felhasznált forrás-munkákat.

Egyelőre a magyar nyelvészek még helyzetben vannak: a nyelvet testrészként használják. Az indo-európaiak 20% rokon szó (*cognate!*) alapján az anatóliai nyelveket magukénak kiáltották ki, míg a magyarok a 100% egyezés ellenére hallgatnak. Az előbbieket soha nem volt, ősi kultúra-teremtő népként tetszelegve, az utóbbiak soha nem volt, barbár ázsiai betolakodó szerepét erőltetve népünkre. Ezek a tudománynak álcázott hazugságok épp olyan szégyenletesek lesznek mindkettő számára mint a mára már elfelejtett dicső szkíta-germán múlt.

Szerencsénkre, nyugaton az önálló tudományos műhelyek vetélekedése folytán néha tényleg a tudomány kerül ki győztesként. Így bukott meg pl. az egyetlen pecsétgyűrű félremagyarázásából utólagosan felépített minőszi vallás (lásd az Isopata gyűrű olvasatát) és így fog megbukni az anatóliai nyelvek indo-európai besorolása is. Talán a világháló korában a hazai viszonyok is megváltoznak. Talán végérvényesen elmúlt a nyíltan nemzetgyalázó glatzok uralkodásának kora az MTA-n is. Remélhetőleg a nyíltan maffia-szerűleg tudományoskodó hontilászlók kora is hamarosan letűnik. Ez az úriember ugyanis azt írja, hogy „**csak szakemberek szolgálnak rá arra, hogy nevük megemléttessék a Magyar Tudományos Akadémián**”, szakemberek pedig egyedül és kizárólag „**a történeti-összehasonlító nyelvtudomány művelői**” lehetnek.

Honti csúfondárosan ötletet ad az „**abszolút dilettáns nyelvészekedőknek**” Rédei segítségével:

(b) az olasz *tetto* 'háztető' szó a m. *teťő* átvétele vagy az ősi magyar–olasz rokonság bizonyítéka (valójában: ol. *tetto* < lat. *tectum* < < IE *(s)teg- 'cover' [Buck 1988: 473])

A csupán hasonszőrűekből álló hallgatóság biztosan nagyon jól szórakozott ezen a képtelenségen, mert ugye:

TeTő az amivel *letakarjuk* a házat és ami először TeTszik fel a távolból. Ilyen TaKaró a ToK is, meg a kiszárított TőK héja, de ilyen a TéKa, a TeGez, a TéGely és ami TáG az is takar, de kényelmesebben mint ami SZŰKös. A DóKa a felső testet takarja, aki DuG az szintén takar valamit, mint a ZuGárús az árúját. ZaKó, ZeKe, ZoKni, SZoKnya, ZSáKba macska, stb.. Ezek a szavak/gyökök között néhány botrányosan hasonlít a „lat. *tectum* < < IE *(s)teg-” szóra/szótőre, pedig a szóbokrot az *abszolút dilettáns* és *barbár* magyar nép hozta létre. De az ember már a *sokkal műveltebb* angolokban sem bízhat: a 'cover' gyöke ugyanaz mint a *cave*, *cavity*, *cove* szavaké, melyek jelentésükben igen közeliek a fenti magyar szóbokor szavaihoz. A *sack*, *sock*, *tuck*, *dugout* sem véletlenek (aki nem tudná: ásás közben az ásót földbe *dugjuk*, a *tuck away* jelentése eldug!).

Szegény tudósok! Mindazokra a hosszadalmas levezetésekre, a soha senki által le nem jegyzett „ősi” „IE *(s)teg-”ből nem lett volna szükség, ha megtanulnak magyarul. Aki pedig közöttük magyar anyanyelvű, sőt szakember, attól bizony megkérdezném hogyan szerezte akadémiai titulusát.

A *teťő* és *takarás* összekapcsolásához az ötletet nem az elvtársak „ol. *tetto* < lat. *tectum* < < IE *(s)teg-” levezetése adta, hanem – „*horribile dictu*” – minőszi képírási emlékeink olvasgatása közben esett le a tantusz. No, nem az olasz vagy bármilyen más rokonságról! Ezt a Bach-korszakban bedobott gumicsontot, éppen az MTA rángatja már 150 éve, hogy a lényegi kérdésekről elvonja figyelmet. Pl. arról, hogy miért nincs még mindig magyar nyelvtanunk. Amit ma annak hívnak, az csak arra való, hogy megmutassa mennyire képes nyelvünk idomulni a német nyelv tanáéhoz, és hogy tanulása alapján hogyan germánosítható a magyar gondolkodás. Minőszi nyelvelméleink arról tanuskodnak, hogy ők többet tudtak a magyar nyelvről, mint mai akadémikusaink: ők még ismerték a *magyar nyelv rendszerét!* De nem is kell olyan messzire menni, a bőgatyás mucaiak is tudják, hogy *kiTeTszik a szög a ZSáKból*, vagyis ismerik a TeT és TeG gyökökre épülő szóbokrok rokonértelmét. Ezzel szemben, a humorosnak szánt olasz-rokonító arra mutat rá, hogy milyen siralmas sötétség uralkodik ott fent az elefántcsont palotában.

Az itt közölt olvasatokat nem lehet elhumorizálni, csak ideig-óráig elhallgatni, de minél tovább hallgatnak, annál kínosabb lesz majd a kimagyarázkodásuk.

Trák írásos emlékeink

A minőszi írások magyar olvasatai kapcsán felmerül a kérdés: hogyan kerülnek a magyarok Krétára? A kérdést egyre több történész, régész, nyelvész (egyik sem magyar!), fizikus, genetikus, stb. válaszolja meg, egyelőre közvetten: a Duna-medencét a nagyállattartás és a földművelés egyik elosztó gócpontjává, és a Réz- és Bronzkor ipari központjává téve. Padányi Viktortól tudjuk, hogy az ókor nagy civilizációs központjai mind a nagy folyók mellett alakultak ki. A következő fázisban, a hajózás fejlődésével a központok a földközi tengerek (Káspi, Fekete, Földközi, Sárga) partjaira tolódtak át, majd innen az óceánok partjaira. Ma az óceán-parti kultúrák korát éljük.

Az ókor nagy műveltségei között meglepően könnyen ment az érintkezés, *mintha egy nyelven beszéltek volna!*? Az országnevek is egy kaptafára kialakult leíró nevek: Mindhárom ókori nagy ország folyók, folyamok mentén épült, ütőereiket azok képezték. A folyó PóTolta a közutat, vasutat, légiutat és az összes médiát, a folyó összekötött, árút szállított, öntözött, TáPlált ... csoda hát, hogy mindhárom ország nevében szerepel? A három ország neve egyazon elv alapján fogalmazódott meg, mégpedig magyarul, a kor műveltségének nyelvén, lingua frankáján. Mindhárom ország nevének alapja a folyó régebbi magyar neve, a **PoT/PaT**, mely a mai magyar nyelvben már csak kicsinyítve él mint *PaTak*, mint *pót-ág*, a *pot* elfolyó vízének *pótlására*.

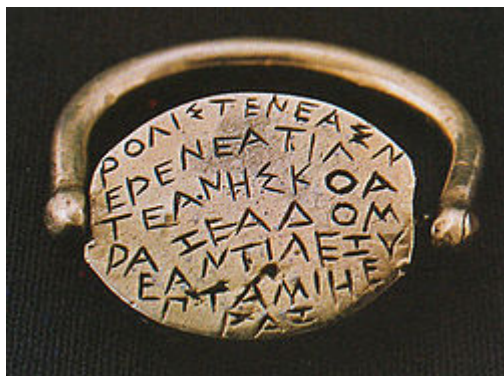
1. Afrikában a Nilus mentén alakult ki az egyiptomi állam. EGYiPToM annyi mint EGY-PoT-oM vagyis egy folyamú (folyó:folyam > pot:potam) ország.

2. Ázsiában két folyam táplálta a civilizáció Édenkertjét, a Tigris és az Eufrátesz, egyik PoTaM a MáSik PoTaM MáSa, ezért az országot MeSo-PoTáMia néven ismerjük. (Görögül *meso-* köz, *potamon* folyó, jelentése tehát folyóköz, a név görög és magyar nyelven is értelmezhető. Mellékesen: a görög *meso-* előtag azonos értelmű a magyar *mede/ megye* szóval, d>z.)

3. Európa kellős közepén, KáR-PáTiában, a KáR-PáT-medencében nagyon sok folyó veszi teljesen Kőrbe, KaRolja át a ma Délvidéknek nevezett részét a medencének. Ez a vidék volt Lawrence Barfield szerint a bronzkori Európa ipari központja, ezt a részt KaRolják a Kárpátokban, az Alpokban és a Dinári hegyekben eredő folyók, PaTok mint a Kőrösök, a Tisza, Duna, Dráva, Száva, Drina, Morava stb.

A három nagy folyami műveltség területének földrajzi közepe Kis-Ázsia, a hozzátartozó szigetekkel, melyek közül nagyságra és fontosságra kiemelkedik Ciprus és Kréta. Ezt a területet a TRÁK, TÜRk népek lakták/lakják, az eTRuszK nép is részben innen, részben a Kárpát-medencéből került Etruriába és nem is olyan régen minket is keleti szomszédaink TuRK-oknak hívtak. Ez nem lehet véletlenszerű egyezés, a szavakban rejlő azonosság vagy hasonlóság a valóság tükröződése. A T_R gyökvázból nő ki talán a legTeRjedelmesebb magyar szóbokor: TáRol, TêR, TeRmészet, TeRmék mint TúRó, TeRmel TúRva a TRÁgyázott földet, TuRul, TuRán, ToRony, TRón csak néhány szó ebből az óriási szóbokorból.

Tények megdönthetetlen sora bizonyítja a kiterjedt kereskedelmi kapcsolatokat a dunai Közép-Európa és a mükénei Görögország között. A kor út-viszonyainak és szállítóeszközeinek ismeretében, ez a kereskedelem csak a Duna víziútján valósítható meg. Elképzelhetetlen, hogy a Dunának, annak a folyónak a két partján, mely ilyen fontos szerepet töltött be, egymástól idegen, ellenséges népek éljenek. Moesiában és Trákiában is ugyanazt a nyelvet kellett, hogy beszéljék mint a Duna északi partján és a Kárpát-medencében. Bizonyíték erre nem sok van, mivel alig maradt írásos emlék erről a területről, arra a kevésre meg már van gazda. Azért nézzünk bele, hátha csak orv-gazdáról van szó:

Csupán négy valamire való hosszúságú felirat került eddig elő Trákiából. A mellékelt képen látható aranygyűrűt 1912-ben találták Bulgáriában, Ezerovoban. A gyűrűt az időszámításunk előtti V. évszázadból származtatják. A gyűrű felirata görög betűkkel ugyan, de a trákok nyelvén íródott. Egy idegenből átvett írás sohasem fedti a nyelv hangjait, ezért szükséges hozzáidomítani a nyelvhez. A görög önhangzók kevésnek és nem megfelelőnek bizonyultak, a mássalhangzókka is akadt egy kis probléma:

A = a/o/a(h), EA = ü/ű, H (ē) = ő/í, I = i/j
Σ = s/z, N = n/ny, Z = cs/sz, Y (u/v) = -ve' (-val/-vel)

ΡΟΛΙΣΤΕΝΕΑΣΗΝ / ΕΡΕΝΕΑΤΙΑ / ΤΕΑΝΗΣΚΟΑ / ΠΑΖΕΑΔ

rol isten easn/ eren ea tilt ea nēsk o a/ra zead
RÓLa ISTEN ÜZeN. ERÉNY: Ű TILT. Ű NŐZiK, -O, ARRA CSŰD.
Róla Isten űzen. Erény: ő tilt. Ő nőzik, -ó, arra csőd.

ΟΜ / ΕΑΝΤΙΑΕΖΥ / ΠΙΤΑΜΙΗΕ / ΠΑΖ / ΗΑΤΑ

o m/eant il ezu/ ptam iē e/r a z/ēlt a
Ó MŰNTŰ' ILLó ESZéVe' – PoTOM. JŰ ERő, Á(h!), CSILLaT A(z).
Óv mindtől illó eszéve' – potom. Jó erő, áh, csillat a'.

potom: hiábavaló, haszontalan

a!/á!/ah/áh: “mély érzésből fakadó indulathang, különösen vallási buzgalomra mutató. Származékai: áhít, áhítás, áhítat, áhítatos, stb.” CzF

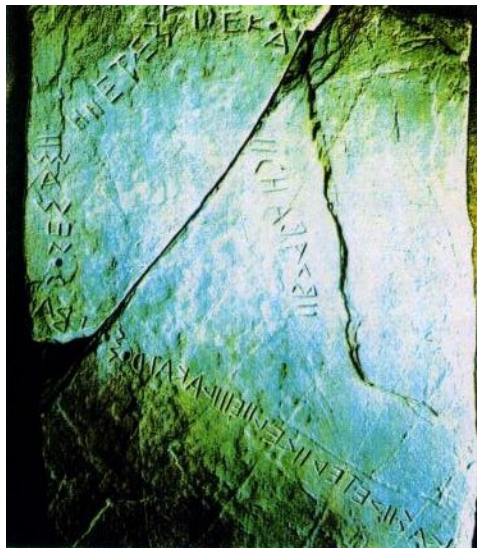
csillat: “Székelyeknél am. szöktet, ugrat, ficzkándoztat, pl. *csigány csillatja vásáron a lovát, legény csillatja tánczban a leányt.*” CzF.

A szöveg egyértelmű, világos, a székely nyelvterülethez tartozó tájszólás, a jegygyűrűhöz (szövegekörnyezet) jól illik. Az írásszabály átlátható, könnyen követhető, ennél könnyebben olvasható, az i.e. V. századból származó szöveget elvárni sem lehet. Néhány magánhangzó elmaradt az ugratásos módszer szabályai szerint. Az írófelület méretét figyelembe véve akár több is elmaradhatott volna.

A második feliratot 1965-ben találták Kjolmen falu közelében, Preslav körzetben és az i.e. VI. századra datálják. Szintén a görög alfabetát használja, az előbbtől csak a fekvő

ǻ = ü eltéréssel és lágyítva a g-t.

A kőlap egy 56 betűből álló sírfelirat – legalább is annak vélik – és a kor szokása szerint kétirányú, ‘*bustrophedon*’ írással. A tábla kettőtört, de jól ovasható, ennek ellenére az átírásnál történt néhány hiba:

- az alsó jobbról balra haladó sorban az utolsó T-nek nincs kalapja, az első T világosan kivehető kalapja helyett itt csak egy pont látszik, ez tehát egy I betű,
- ez a rész a törés után folytatódik. Számomra teljesen ésszerűtlenül az átírást itt, a törésnél kezdik E betűvel, ám
- a töredék H=ē-re utal,
- az emelkedő sorban, az irányhoz viszonyítva az A fekszik, ezt a-val jelölöm majd,
- a görög B a mi v hangunknak felel meg,
- a rövid sor első jele H, nem N.

A világhálón elérhető alfabetás betű-hű leírása és annak latinbetűs átírata a következő:

ΕΒΑΡ. ΖΕΣΑΣΗΝ ΗΝΕΤΕΣΑ ΙΓΕΚ. Α / ΝΒΛΑΒΑΗΓΝ / ΝΥΑΣΗΛΕΤΕΔΑΝΥΕΔΝΕΙΝΔΑΚΑΤΡ. Σ
ebar. zesasn ēnetesa igek. a / nblabaēgn / nuasnletednuedneindakatr. s

Ez pedig a kijavított átírás, alatta az olvasattal:

ΖΕΣΑΣΗΝ ΗΝΕΤΕΣΑ ΙΓΕΚ. Α / ΗΒΛΑΒΑΗΓΝ /
zes asn ēn etes a igek. a / ēvl ava ēgn /
CSÉSZe ÜZeN ÖNNi, ETESSe A', IGYÉK A', ŐVeLe AVVA' ÖGYöN.

Csésze üzen enni, etesse a', igyék a', övele avva' egyen.

NYAΣNAETEΔNYEΔNEINΔAKAIP. Σ. HBAP.

nu asn leted nuedne indaka ir. s ē var.

NőVe' AZoNNa' LÉTED NőVEDNE, INDOKKA' ÍR S Ő VÁR.

Nőve' azonna' léted nővedne, indokka' ír s ő vár.

növed: "folytonosan nő, gyarapodó fejlődésben van." CzF

A harmadik felirat ismét egy gyűrű, a Plovdiv környéki Duvanliban találták, egy csontváz bal keze mellett. Az i.e. V.

századból való gyűrű egy lovas ábrázol, az írás ezt veszi körbe. Csak részben olvasható, a 21 jeltől csupán 16:

HYZIH.....ΔEAE / MEZHNAI

ē uzi ē..... dele / mezēn a i

Ő ViSZI Ő[TeTni, ELe]DELE MEZŐN A' JÓ.

Ő viszi e[tetni, ele]dele mezőn a' jó.

A negyedik mindössze nyolc betű, nem tűnik értelmes szövegnek: ΔΑΔΑΛΕΜΕ.

Az egymagukban előkerült szavakra is van gazda, mind indo-európai eredetűek, azért érdemes a Magyar oszlopot komolyan venni:

	English	etymology	cognates	Magyar
alopekis	"cap"			
asa	A Bessian word for the Coltsfoot			aSSza (ló)
aspios, esvas, asbe-,	"horse"	PIE *ekwo-	Sanskrit aṣva or áśva-, "horse", Avestan aspa, "horse", Ossetic jáfs, Prussian aswinan 'mare milk', Lithuanian ašvīenis 'stallion', ašvā, dial. ešvā 'mare'	
bolinthos	"wild bull"	PIE *bhel-, "to swell"	English bull	bőlény-
bria	"town, settlement"	1) after Pokorny, from PIE *wriyā. 2) Olteanu, PIE *gwer-, "heavy, strong"	1) Mycenaean rijo "promontory",	vár, vára, várja
briloun	"barber"	PIE *bhrī-l	Old Church Slavonic briti "to shave", Old Irish brissim "I shatter", English brine, Latin friare "to rub, crumble", Albanian brej, brěj "to gnaw", Sanskrit bhrīn.anti "they injure, hurt"	bőr+bély: a bőr bélyét szabaddá teszi bőr-illany: bőr-ápoló
bríza	"emmer-wheat, rye"	1) PIE *wriḡ'h 2) PIE *breg'h	1) Bulgarian brica "type of summer grain"; Sanskrit vṛīhis "rice" 2) Norwegian brok "kind of grass"	rozs
brynchos	"a string instrument, characterized as a Thracian kithara"	PIE *bhrm.kos	Greek (Aeolian) phórmynx; Romanian barcă > brácsás broancă, "a stringed instrument"; Old Church Slavonic brękati "to make a noise", Polish brzęk "ringing, tinkle", Bulgarian brāmči "a ringing sound", Russian brenčat "to play on a stringed instrument"	

brytos, bryton, brutos, bryttion	"a kind of ale made from barley"	PIE *bhrūto	English broth, Welsh brwd "brewage", Lat defrutum "must boiled down", Greek apéphrysen "to seethe, boil", Slavic vriti "to seethe, boil" vrutok "strong spring, boiling water", Sanskrit bhurati "he quivers",	
deiza, disza, diza, dizos	"a fortified settlement"	PIE *dheigh-, "to knead clay"	Greek teichos ("wall"), Avestan daeza "wall", Slavic zidati, sozidati, (po)dizati "to build", English dough romanian "zid", "wall"	dúc, dúz, duz, dúzos
dinupula, *sinupyla, kinoboila (Dacian)	"wild pumpkin"		Lithuanian šunobuolas "wild pumpkin", Albanian thënuke "dogberry", Bulg. dinya, "watermelon", Polish dynia, "pumpkin"	dinnye-féle
embades	"boots"			
génton	"meat"	PIE *g ^w hento "struck, cut"	Latin fendere "to strike, push", Old English gūth "combat", Welsh gwannu "to stab", Greek theinein "to strike, kill", Arm ganem "I strike", Sanskrit hánti "he strikes, kills", hatyá "stabbed, killed", Hittite kuenzi "he strikes", Old Church Slavonic žętvá "harvest", žęteljǫ "harvester"	
germe	"warm"	PIE *g ^w her-, "warm"	Greek thermos, "warm", Hindi gharam, "warm or hot", Persian gærm, "warm", Old Prussian gorme, "heat", Alb. zjarm, pl. dial. zjerm, zjermë, zjarne, "fire"	gyarap, gyurma, gyermeket tápláló mell (germetithi)
kalamindar	"Plane tree"			
kemos	"a kind of fruit with follicles"			csömöz (csemegeszőlő fajta)
ktistai (pl.)	"Thracians living in celibacy, monks"			tiszta, kitisztáló
manteia				mentéje
mendruta	a Moesian name for the beet or alternatively the black hellebore, Veratrum nigrum			
mezēnai (<=<="" td="">	"horseman" (while mezēna meant "horse")		Alb. mēz ("foal, colt"), Rom. mânăz ("foal, colt"), Messapian Menzana, there are other cognates also	mezón a jó (lásd följebb)

para, pera, peron	"town"		Sanskrit "pura" city, Old Prussian pera "group" peroni "parish, community"	vár, -vára, város
rhomphaia	"a spear"; later the meaning "sword" is attested		dialect Bul. rofēja, rufija "a thunderbolt", Alb. rrufë; Latin rumpere "to break, tear", Old English reofan "to tear, break"	iramfa, <i>iramfája</i> valakinek
sica	"short sword" or "knife", also cited as an Illyrian word	PIE *sek-, "to cut"	Albanian thikë (id., from earlier Albanian *sica), Latin secula "sickle", Old English sagu "saw" Old Romanian "șis", "dagger"	szike, tükrözve kés, amivel készítünk és kikészítünk
skálmē	"a knife, a sword"	PIE *skolmā	Old Norse skolm "short sword, knife", Serbian, Bulgarian kama for dagger	szalú: hornyoló fejsze
skárke	"a coin"	PIE *skerg "to jingle"	Old Norse skark "noise", Sanskrit kharjati "to creak, crunch", Serbian škripa krcka "creak, crunch", šarke old Serbian word for shiny	sárga, csörgő (ezüst)
spinos	"a stone which burns when water is poured on it"		Romanian "spin", "spine", "burr"	szappankó(?)
titha	Olteanu (et al.?) interprets this lexical element as "bosom, breasts, tit(s)"		ancient Greek titthos, "breast, tit", West Germanic *titta (id.), Latin *titia (id.), Albanian thitha "nipples", Bulgarian "tsitsa", "breast" Romanian "țâță", "breast"	Csecs, didi, titi
torelle	"a lament, a song of mourning"			tor-
zalmós, zelmis	"a hide, skin"	PIE *k'elm, *k'olm	German Helm "helmet", Lith. šálmas, OPruss. salmis "helmet", OSl. šlēmū, Skt. šárman "cover"	szörmés, kelmés, kalmár
zeira, zira	"tunic, cloak" (a type of upper garment)			szűr
zelas	"wine"	PIE *g'hēlo	Ancient Macedonian kalithos, "wine", Sanskrit hālā "brandy", Greek khális "pure wine", Russian zel'je "a fermented or witch's brew"	szőlős
zetraía	"a pot"	PIE *g'heutr	Grk. khútra "pipkin"	sétér/zsétér/zsétár [hatkupás faedény] szövet(ség) [szöveccséges, szöveccsés] vagy seb-tügyes, seb-tüdős [sebes arcú, vágott vagy tetovált
zibythides	"noble Thracians"		Lith. zhibut "fire, light", Serb. šibica "a lightning stick", Bul. šibam "to hit, to whip"	

sebhelye] *

* “The Scythian Pazyryk of the Altai Mountain region were another ancient culture which employed tattoos. In 1948, the 2,400 year old body of a Scythian male was discovered preserved in ice in Siberia, his limbs and torso covered in ornate tattoos of mythical animals. Then, in 1993, a woman with tattoos, again of mythical creatures on her shoulders, wrists and thumb and of similar date, was found in a tomb in Altai. The practice is also confirmed by the Greek writer Herodotus c. 450 B.C., who stated that amongst the Scythians and Thracians "tattoos were a mark of nobility, and not to have them was testimony of low birth.” *Tattoos* by Cate Lineberry on www.smithsonianmag.com/history-archeology/tattoo.html ”

Természetesen dáció-románék és a többi déli szomszéd vért izzadnak, hogy saját, vagy legalább indo-európai proto-nyelven valamilyen értelmes szöveget kihozzanak ezekből a feliratokból. Van is többféle tolmácsolás, de olvasattal senki sem jöhet elő: csak mi beszélünk trákul, akkor is ha ezt nem tudjuk, vagy éppenséggel tagadjuk. Itt van, pl. az első gyűrű szövegének a tolmácsolása Ivan Duridánov honlapjáról (http://groznijat.tripod.com/thrac/thrac_6.html):

D. Dechev proposed the following reading:

Text: Rolisteneas Nerenea tiltean esko Arazea domean Tilezupta mie erazilta
Translation: “I am Rolesteneas, a descendant of Nereneas. Tilezipta, an Arazian woman, delivered me to the ground (i.e. buried me).”

VI. Georgiev also thought that the ring was specially made for a solemn (three-days long) exposure of the deceased before he was buried. He also utilized the Herodotus’ account that some Thracian tribes had the custom when some noble Thracian dies, to bury with him one of his favourite wives. He proposed the following reading:

Text: Rolistene, as Nerenea Tiltea nesko arazea do mean tilezyptam, ie eraz elta
Translation: “Rolistene (=You, Rolisten), I, Nerenea Tiltea, die peaceful next to [you] my dear deceased, [I] who nourished (brought up) the children.”

Azt persze nem tudjuk meg, hogy ezek az urak honnan szedték ezeket a szavakat és, hogy ők honnan tudnak folyékonyan trákul.

Az MTA, a három a magy... (na, ne vicceljünk!), a három majom módjára nem lát, nem hall, nem fáj feje. Éppen nagy fanfározás mellett, állítólagos török jövevény szavainkról publikálnak közpénzen, hadd nőjön a nép önbizalma, mármint a töröké. A magas tudományosság nevében, úgymond, csakhogy ugyanez a magas intézmény a Bach-korszak előtt még tudta, hogy “eddig nyelvűbúváink’ nagyobb részének példáját követve, minden közös szót azonnal idegen eredetűnek bevallani, igen kényelmes ugyan, de sem nyelvünkre sem egyéb nyelvekre nézve nem eléggé tanulságos; mert ha minden nyelvűbúvár a’ kutatások’ ezen legelső fokánál megállapodnék, az egyetemes emberi nyelv’ belső történetének fel-világosítására kevés adattal járulhatnánk.” És erre a tudós és (akkor még) magyar testület egyhangúan szavazott amint arról A’ MAGYAR NYELV’ RENDSZERE, 1846 évi kiadása tanúskodik.

Egy példa arra, hogy milyen hasznos és ‘tudományos’ az etimologizálás: A Lineáris A írásban a gabona (GRA) jele egy rózsza, felette vízszintes vonalka jelzi, hogy a *rózsza* szóból valamit le kell vágni ahhoz, hogy a gabona nevét megkapjuk. Miért nem egy gabona-fajta rajza a gabona jele? Azért mert a *rózsza* megrövidítve egyértelműbben határoz meg egy gabona-fajta mint a rajz. Na, most nézzük a MÉKSz-et: *rozs* [szláv], *rózsza* [latin]. Hol voltak a szlávok és a latinok amikor a minősziak ezt az írásjelet használták? Mellékesen, a jel értelmezése nem tőlem származik, a minőszi kor írásszakértői körében nem kérdéses, ahogy mondják: *it’s attested*.

Mielőtt valaki félremagyarázná, ezekkel az olvasatokkal én nem az ugor-török háborúban adtam le egy újabb lövést, ez a szemfényvesztés engem nem érdekel. Továbbra is azt állítom, hogy nem tartozunk sem a finnugor, sem a török, sem más nyelvcsaládhoz. Egyik nép-nevünkkel, a trákkal, a török népek névadói lettünk, de mégsem lettünk törökök. Sehonnas sem jöttünk, senkinek sem vagyunk a szegény (barbár) rokona, azonban mint civilizáció-teremtő népnek, nekünk sok rokonunk van.

MELLÁR, Mihály: The Thracian Connection

In this writing that is a next in the series commenced in the past issue, the author examines the Thracian connection in relation to the Hungarians.

